

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypræus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt VIII. Haraldvs VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

Perfecto legationis suæ ministerio, cum tandem redire dispo-
nerat Euangelista Dei, apud Bircam ægritudine correptus,
ibidem fessi corporis tabernaculum deposuit: anima vero,
cum multo animarum triumpho stipata, cælestis patriæ Ca-
pitolum, semper latatura conscendit. Tunc discipuli Ponti-
ficis, exequias eius, cum sletu & gaudio procurantes, cetera
quidem membra sepelierunt eodem loco vel oppido Birca, so-
lum caput reportantes Bremam, quod decenti honore condi-
derunt in Ecclesia S. Petri coram altari. Obijt autem, pera-
cto boni certaminis cursu, in Suetia (vt scribitur) anno Do-
minicæ incarnationis nongentesimo trigesimo sexto, indi-
ctione nona, circa medium Septembris. Hic est annus Otto-
nis Magni primus, à transitu S. VVilhardi, primi Episco-
pi Bremensis, centesimus quadragesimus octauus: Ad-
dit autem porrò idem Author ad commendatio-
nem & imitationem huius sancti Episcopi hæc ver-
ba: Eia vos Episcopi, qui sedentes gloriæ, lucri, ventris & som-
ni breues delicias, in primo Episcopatus officij loco ponitis,
respicite inquam istum pauperem & modicum seculi, imo
laudabilem magnumq; Sacerdotem, qui nuper tam nobili fi-
ne coronatus, exemplum dedit posteris, nulla temporum vel
locorum asperitate, vestram pigritiam excusari posse: cum
per tanta pericula maris & terræ, feroces Aquilonis popu-
los ille pertransiens, ministerium legationis suæ tanto imple-
ret studio, vt in vltimis terræ finibus expirans, animam suam
pro Christo poneret. Hæc illa. De Birca oppido late Velleius,
cap. 50.

C A P V T VIII.

HARALDVS VI. Rex Danicæ 65. post pacem reconcilia-
tionemq; ob Marchionem Slesuicensem occisum, & arcem
Oldenburg à Danis desolatam, cum Othone I. Imp. Rom.
4000. apud Slesuicum caesis, & Iutia occupata vsque ad fre-
tum

tum Ottenfund (ob lanceam ibidem ei aculatam denominatum,) in vitam ac factam, cum coniuge Gunilda & Filio Suenottone baptizatus, A. C. 848. Episcopatus fundauit, veteribus limitibus Daniae per Eidoram reassumptis, & Marchionatu antiquato. Ab hoc tempore Cimbrica Chersonesus paganismum valedixit. Et sic Otho I. in religione propaganda idem praestitit Danis, quod Carolus magnus Saxonibus & Westphalis, exinde horum Apostolus canonizatus Anno 1165. Ob filij persecutionem profugus Haraldus, Iulini ex vulnere interijt, A. C. 980. Roschildia, vbi templum SS. Trinit. adificauerat, sepultus: in Martyrum ordinem relatus.

SVENOTTO Rex Daniae 66. post trinam redemptionem à Vandalis Iuliniensibus, A. C. 982. & subsequutum exilium 14. annorum in Scotia, ab Erico Rege Suetiae regno pulsus, ad religionem Christianam conuersus & baptizatus, propterea in regnum receptus est. Norvvegia subacta per Adaldagum constituitur Episcopus Poppo, qui plurima miracula per Christum, quem professus edidit, quibus suos populares & Suetos ad Catholicam religionem ac fidem perduxit. Syrittam Regis Sueci viduam duxit. Obijt anno 1012. ab 1014. Roschild. sep.

Auceps Henricus Danorum vt cessit ab oris,

Primus Slesuici Praesul Ericus adest.

Defuncto Danus iuga pellit Cesare fortis,

Tunc Bremam Antistes aufugit Vrbe nouus.

A. C. 937.

PRIMVS itaque deligitur ab Vnno Ericus, qui in Chersoneso Cimbrica, verbi Diuini veritatem Catholicamq; doctrinam doceret, propagaret, ac defenderet, quod eius constantiam Vnno multis experimentis iam pridem satis cognitam ac perspectam haberet, qui si res postularet, religionis causa capitis periculum adire non vere-

vereretur. (*Quatuor persecutiones Ecclesie Nouelle in Dania. Ad. fol. 47.*) Hunc itaque, mortuo iam Vnnone, Adaldagus Meindorfius Archiepiscopus Bremensis & Hamburgensis, Slesuicum misit, vt ibi initium docendi & sacra administrandi faceret. Quod & ipsum summa cura & diligentia est exsequutus. Nam rudem populum docere, conciones palam habere cepit, req; diuina fungi, fretus ope & defensione Marchionis & militum, qui Slesuici in praesidio collocati erant. Nam Marchio non tantum de finibus tuendis, sed & de religione propaganda mandatum habebat: eaque res tam illi, quam caeteris militibus, viris Christianis, inprimis cordi erat, vt hac ratione gentem illam Deo lucrifacerent, & Imperatoris iussum exsequerentur. Sed non multo post, noui bellorum motus turbaeque indies ingrauescentes, religionis exercitia interruperunt. Nam Dani, simul atque accepissent, Henricum Aucupem e viuis excessisse, & Othonem bellis, domesticisque malis distineri ac grauari, magnis copijs e Lutiâ collectis, Marchionem de improviso adorti, vnâ cum Legatis Regis Othonis, apud Hedebuam, hoc est, Slesuicum trucidarunt & interemerunt, & sese in pristinam libertatem vindicarunt. (*Ada. c. 2. Helmold. cap. 9. eleganter.*) Arcem etiam Oldenburgum ex imis fundamentis demoliti sunt. Et Slesuico vrbe in suam potestatem redacta, Saxonum coloniam funditus euertunt. Graue enim ipsis, minusq; ferendum videbatur, Marchionem vrbe ditissima, ac populosissima, vbi antea Rex Daniae praefectum habuisset, loco tam propinquo confidere, & limitibus Regni imminutis Marchionatum illic inualescere ac inueterascere. Nam terminum Regni Daniae Carolus Magnus Eidoram constituerat, postquam Godefrido mortuo Henningus cum eo pacem fecisset, vt supra demonstrauius. At Henricus

cus eum Gormonem superasset, Slesuici limites esse voluit, hoc est, Sliam & Hexamilium. Qua ratione quicquid inter Sliam & Eidoram terrarum aut agrorum est, Danis ademit, & Imperio adiecit, hoc est, magnam partem Ducatus Slesuicensis, quæ Holsatiam spectat. (Ad. Otto transgressus terminos apud Slesvvig olim positos. c. 2.) Fuit hoc anno à nato Christo 938. vel circiter. Vnde colligitur, Marchionatum Slesuicensem ad tempus exiguum, hoc est, annos duodecim plus minus durasse. Hinc Velleius scribit, Marchionatus durationem cum mora Adami in Paradiso rectè conferri posse, cap. 48. Nam Henricus anno Christi 920. regnare cepit, & anno 937. Vel vt Schafnaburgensis notauit, anno 935. imperare desijt, vnaq; cum eo extinctus est Marchionatus. In laudem Henrici & Othonis Filij hos versus fecit Luitprandus lib. 4. cap. 7.

*Ipse qui quondam superare gentes
 Impias bello solitus cruento,
 Nouimus nunc Rex dederis popello
 Morte quàm magnas propera ruinas:
 Turba certatim viduata charo
 Rege iam cesset lachrymare: quando
 Alter exsurgit similis cluenti
 Filius Patri venerandus orbi
 Rex Otho: gentes ditione magna
 Qui premet, pacemq; feret beatam.
 Quicquid Henrici perijt recessu,
 Præstitit rursus populis hic ortu,
 Blandus & mitis, patiensq; sanctis,
 Pestifer duris, rabidusq; seuis.
 Bella nonnullis tibi sunt gerunda,
 Ex quibus nomen referens in astra
 Cuncta calcabis pedibus per orbem,
 Que premit tardus radians Bootes,*

Et qui-

Et quibus nomen dedit Hesper almus,

Lucifer rursus vocitatus idem,

**Surgit eoo properans corusco,*

**Exiens cælo iubar ante Eoum.*

Circa hæc tempora Gormo Rex, cū ad summā senectutem peruenisset, impietatis pœnas dedit. Nam ad reliquā mala & incommoda, quibus conflictatus erat, oculorum quoque accessit cœcitas, quibus priuatus vitam acerbam in posterum ac iniucundam egit. Tandem cum de morte Knutonis filij, (cuius tanto amore afficiebatur, vt à se neci traditum iri iuraret, qui prius ipsius exitum nuntiaffet,) certior factus esset, subito mœrore exstinctus est. Cui & filio simul, Thyra exsequias parauit.

Patris corpus Haraldus Filius, amplissimo funere elatum, in pago Iellingen sepulturæ mandauit. Thyra marito superstes aliquot annos adhuc in viuis fuit. Tandem & ipsa non longè à mariti sepulchro humanata est. Exstat adhuc vtriusque monumentum visu & memoriâ dignum, quod in æs incidi curauit vir Nobilissimus HENRICVS RANZÖVIUS. Duo montes ex aduerso conspiciuntur, quorum alter ad Septentriones, alter ad meridiem spectat. Hic triginta septem vlnas altus, ille quadraginta septem vlnarum altitudinem habet. Vterque manu factus & coaceruatus videtur ex arenâ, de vicinis locis congestâ & cumulâtâ, quemadmodum illâ ætate tumulos & montes in memoriam defunctorum excitare consueuerunt, vt paulò ante demonstrauimus. Inter hos montes templum vel Sacrarium, duobus coniugum socialibus bustis interstitum, & plumbo tectum iacet, vt Saxo refert. In monte qui ad Septentrionem vergit, fons est, è Saxis excitatus & exstructus, è quo quotidie aquam hauriunt, qui villam Iellingen incolunt, qui in circuitu vlnas quadraginta septem continet. Lapis

D

sepul-

sepulchralis vlnas quinque & dimidiam, in circuitu nouem habet, & imaginem hominis vno latere exhibet, in altero latere hæc verba:

GORMO KONINGA GIORDE KVBE DISSE OFVER
THYRE KONOE. Item. HARALD KONG BYGT
KIRKE KYBL DISSE OFVER GORM FADER
SIN, OCH OFVER TYRE MVTTER SINSE.
HARALDER KES OFVER DENMARCK.

(*Kibl, hoc est, Collis.*) In monte qui versus meridiem est, lapis insignis magnitudinis iacet, pauloque minor illo, qui apud templum inter duos montes collocatus est. Atque in illo monte Thyram sepultam esse verisimile est. Nam Saxo refert Haraldum totam Regni classem exerendo, ne paruo apparatu magnæ molis pondus aggredereetur, quo matris tumulum insigniret, inusitatæ magnitudinis saxum in Iutico litore repertum, iunctis hominum, boumque copijs abstrahi iussisse. (*Vltimus Carolorum apud Orientales Francos imperantium Ludouicus erat. Qui cum accepisset uxorem nomine Luitgardam sororem Brunonis, ac Magni Ducis Ottonis, non multis hæc post vixerat annis. Ex quibus Bruno, cum Ducatum administraret totius Saxonie, duxit exercitum contra Danos, & inundatione repentina circumfusus, nec habens locum pugnandi, perijt cum omni exercitu, Fratri natu quidem minori, sed omni virtute multo potiori relinquens Ducatum. VVitichindus lib. 1. fol. 9.*) Sed ad institutum reuertamur. Hoc rerum statu Ericus Slesuicum missus metuque mortis territus, loca illa in quibus hæctenus semina verbi Diuini iecisset, deserere, & Bremam sese recipere coactus fuit, vbi & paulò post vitam cum morte commutauit, in Basilicâ Diui Petri sepultus, vbi Folquardus, Magnus, Odoacer, & Poppo quiescunt.

Cædes autem illa funesta maximis motibus & bellis ansam præbuit. Nam Otto Henrici Filius, postquam

quam iniuriam à Fratribus acceptam vindicasset, bellum in Danos parat, vt & illic mortem Marchionis & Legatorum interemptorum vlcisceretur, pœnasq; sumeret de illis, qui contra pacta & fœdera inita, explosâ Religione, Marchionatum à Patre constitutum, euertissent. (*Abbas Stadens. fol. 105. 106. & Helmold. cap. 9. Transgressus fines Danorum cum exercitu, qui olim fuerant apud Slesvvic (scilicet constituti ab Henrico Aucupe) ferro & igne vastauit omnem regionem. Vide Luitbrandum lib. 4. cap. 9. 10. 11. 12.*) Itaque magno cum exercitu territorium Slesuicense ingressus, & fines Danorum transgressus, qui olim fuerunt apud Slesvvic, (scilicet constituti ab Henrico Aucupe) omnem illam plagam Iutiæ, & Ditionem vsque ad mare, quod Norvvgiam à Danis diuidit, ferro & igni vastauit, & in suam potestatem redegit. (*VVitichindus lib. 3. fol. 35. Otto collecta ex omni exercitu electorum militum manu, Rothum, alias Rothomagum Danorum urbem adiit: sed difficultate locorum, asperioriq; hyeme ingruente, plaga eos quidem magna percussit: incolumi exercitu, infecto negotio, post tres menses Saxoniam regressus est, urbibus Remensè atque Lugduno cum cæteris armis captis Lothovvico Regi concessus. Annal. fol. 105.* Et cum ad extremam Iutiæ oram, quam mare alluit, peruenisset, lanceam in perpetuam eius rei memoriam in mari suâ ipsius manu defixit, eique nomen imposuit. Vnde adhuc appellatio *Ottensund*, hoc est, fretum Ottonis à victoriâ Imperatoris manet in hodiernum diem. Lanceam autem illam quam gestare solitus erat, Otto ab Henrico Patre accepit, qui à Burgundionum Principe Rudolpho partim precibus, partim minis illam extorsit, vt Sigebertus de hac Lancea memoriæ prodidit. *Lanceam mirandi operis ex clavis Iesu Christi sanctificatam que dicitur primi & Magni Constantini Imperatoris fuisse, donatam Rudolpho Regi Burgundiorum & Italia à Sampsonè Comite,*

Rex Henricus precibus, minis, muneribus, addita etiam parte
 prouincia Sueuorum à Rudolpho extorquet & hanc ad in-
 signe & tutamen Imperij posteris reliquit. Lanceam autem
 Constantini Filij, Helenæ iussu confectam esse, fe-
 runt. Fuit autem in medio lanceæ spina expressa, &
 circumcirca foramina instar fenestrarum. In medio
 autem spinæ, crux ex clauis conflata, quibus clauis
 Saluatoris nostri manus & pedes Iudæi confixerunt
 & perforarunt. Monet hic tamen Cæsar Baron. An-
 nal. Eccles. tom. 10. ad annum Christi 928. Quod (sci-
 licet apud Historicos) dicitur ex clauis Dominicis illam esse
 confectam, verius puto esse dicendum ex aliqua parte clauis
 alio ferro coniuncta illam elaboratam. Huic autem lan-
 ceæ singularem quandam efficaciam, & diuinū quid-
 dā inesse, pia & veneranda sensit atq; experta est An-
 tiquitas: vt de hac lācea imprimis in gestis S. Gerhardi
 Abb. Broniensis, qui tunc temporis singulari pieta-
 tis ac sanctitatis laude ac gloria eminuit, præclare
 scribitur ac commemoratur apud Surium tom. 5. d.
 3. Octob. Henricus Rex Ottonis Saxonum Ducis filius, vt
 erat Deum timens, & amator Religionis Ecclesiasticæ, vbi
 percepit Rudolphum Burgundionum Regem habere tam cœ-
 leste & inestimabile donum, quod idem Rudolphus pro sum-
 mo amicitie munere à Samson Comite acceperat, missis ad
 eum Legatis, tentauit multis oblatiis muneribus, si ab illo im-
 petrare, sibiq; aduersus tum inuisibiles, tum visibiles hostes ar-
 ma inuictissima, triumphumq; perpetuum comparare posset.
 At Rudolpho Rege id se nulla ratione daturum asseuerante,
 modis omnibus Henricus Rex, quem muneribus emollire non
 posset, minis intentatis frangere conatus est, affirmans se
 omne eius Regnum ferro, & flammis vastaturum. Sed quia
 illud quod petebatur munus eiusmodi erat, quo olim Deus
 terrena cœlestibus vtraque pacificans, coniunxit, Rudolphi
 Regis animus tandem diuinitus est emollitus, ita vt iusto Re-
 gi iusta petenti annueret. Quo autem amore donum hoc exi-
 mium

miuum Rex Henricus complexus sit, hoc ipso vel maximè declarauit, quod non modo auri & argenti muneribus Rudolphum Regem honorauit, verum etiam Sueuie Prouincia non minima donauit parte. Deus autem qui cordium inspector est, & bonas muneratur voluntates, qua mercede, huius rei causa, piuum Regem Henricum in aterna vita affecerit, quibusdam indicijs etiam in hoc seculo, prodere voluit, quando hostes in ipsum incurrentes hoc victorioso præeunte signo semper terruit, atque fugauit. Tali igitur occasione, diuina fauente voluntate, Sanctam illam lanceam Rex Henricus adeptus est: quam filio, de quo nobis in præsentiarum sermo est, è vita decedens dereliquit, vnà cum regno, non minorieneratione ab eo conseruandam, vti non pauca testantur victoria, quas per eam orando obtinuit. (De lancea illa vide vltèrius Abbatem Stadensem fol. 101. latè, Domini lanceam appellat. & fol. 104. & Luitbrandum Ticinensem latè lib. 4. cap. 11. 12. & VVitichindum lib. 1. fol. 12. qui lanceam sacram appellat. & fol. 43. Et his dictis arrepto gladio & clypeo, ac sacra lancea, ipse (Otto) primus equum in hostes vertit, fortissimi militis ac optimi Imperatoris officia gerens. (VVitich. fol. 43.)

Haraldus etsi maximè eâ clade consternatus esset, tamen Ottoni ex Daniâ in Germaniam redeunti, prope Slesuicum valida copiarum manu stipatus occurrit, & cum eo maxima & acerrima acie contendit. Ancipiti prælio diu atque acriter pugnatum est. (Saxo lib. 3. Helmold. f. 21 & c. 9.) Sed Dani postquam Saxonum impetum diutius sustinere non possent, tandem terga vertere, & in naues, quas in portu Slesuicensi & Sliâ flumine instructas habebant, sese recipere ac confugere coacti fuerunt. (A. c. 2. 2. Annal. fol. 106.) In eo prælio, Danorum circiter millia quatuor ceciderunt. Ibi tum Haraldus victus, & vt quidam volunt, captus, pacis conditiones ab Ottone propositas accepit, & inter alias, vt regnum ab Im-

peratore in feudum reciperet, & Christianam Religionem profiteretur. (Helmold. *ijdem verbis cap. 9. Annal. fol. 106.* Haraldus Ottoni subijcitur, & ab eo Regnum suscipiens, Christianitatem in Dania recipere spondit. c. 2. 2. *Servantur in Bremensi Ecclesia precepta Regis, quæ signant Ottōnem Regem in sua ditione Regnum Danicum tenuisse, adeo ut Episcopatus ille donauerit. ibi. O. I. Helmold. Vigmannus, cum Imperatoris Ottonis reuersio differretur, ad aquilonares partes se contulit, quasi cum Sege Danorum Haraldo bellum ab integro machinaturus. At ille mandauit ei, si Ducem necasset, vel alium quemlibet Principum, nosset sine dolo, quem sibi sociare vellet, aliter rem fraudulentè agitasse non dubitaret. Interea ab emptore prætereunte latrocinia eius produntur, sociorumq; alij comprehensi, & tanquam contra publicam rem agentes, à Duce damnati vitam strangulo perdiderunt. Ipse autem cum fratre vix euasit. VVitichind, lib. 3. fol. 47.)*

Quod cum se facturum recepisset, lauacro sancto ablutus fuit, vnà cum vxore Gunildâ & Filiolo Suenone, quem Otto sacro fonti à se admotum de suo nomine Suen-Ottonem appellari voluit, duobus nominibus in vnum coalescentibus. Ab Adaldago autem Haraldum baptizatum & religione Christiana imbutum fuisse, memoriæ proditum est. Idq; circiter annum à nato Christo 946. Etsi autem ut diximus, pacis condiciones ab Ottone oblatas inire atq; acceptare coactus fuit Haraldus, interim tamen limites, quos Carolus Magnus constituerat, integri atq; immutati permanserunt, nimirum ut Regnum Daniæ Eidora flumine terminaretur, quod Henricus Auceps Sliâ & Hexamilio concluderat. (VVitichindus lib. 1. fol. 15. *Ad Oram quoque fluium Danorum Imperium, erat legendum. Ad Eidoram quoque flurium.*) Sed & Marchionatum institutum passus est Otto Imperator antiquari, & veteri iure & consuetudine regionem
illam

illam administrari, quod putaret gentem fortissimam melius mansuetudine, quàm ferro, sub iugo contineri posse. Ita & ciuitas Slesuicensis & Ducatus in Regis mansit ditioe & potestate, qui ibi præfectum constituit, quemadmodum ipsius Maiores, & qui successerunt Reges facere soliti fuerunt, quoad illa Iutia pars in Ducatum Slesuicensem euecta fuit. Nam & à primordio Regni Daniae id obseruatum fuisse, testantur Historici. Et quidem regnante Vigeberto, & qui ei successit Wermundo, hoc est anno ante Christum natum 184. Ciuitas Slesuicensis Præfectum habuit virum clarissimum Frovvinum, quem etiam Wermundus Rex sibi affinem adsciuit, filia eius filio suo Vffoni in matrimonium collata, Illustrissimi viri affinitate vtilissimum regni gerendi subsidium recepturo, *vt verbis Saxonis vt ar lib. 4.* Frovvinus autem postea ab *Atislo Sueco*, cum quo singulari certamine congressus est, occisus est, relictis duobus filijs *Ketone & VVigone.* Quorum alter *Keto* nimirum & ipse Slesuicentium Præfectus fuit, *de quo multa Saxo.* Ita & ciuitas Slesuicensis regnante Nicolao Præfectum *Elinonem* nomine habuit, de quo suo loco. Quis autem Vrbi præfuerit *Haraldi* tempore, hætenus non repperi. *Et de his hætenus.* Atque ab eo tempore Chersonesus Cimbrica Idolatriæ & Paganismo valedixit, & Christiana Religio florere cœpit. (*Helmold. 9.*) Nam & *Otto* eadem tempestate tres Episcopatus fundauit, Slesuicentem, Ripentem, & Arhusientem, eosque Archiepiscopo Hamburgensi, tanquam Metropolitanano subiecit. (*Eo tempore Dania Cismarina, quam Iutland incola vocant, in tres diuisa Episcopatus, Hamburgensi Episcopatu subiecta est. cap. 2. libr. 2. Abbas Stadenf. fol. 106. & Helmold. cap. 9. Dania plene recepit fidem, & diuisa in tres Episcopatus Hamburgensi Metropoli subiectos, &c.*) Cui etiam potestatem fecit

mittendi Episcopos in Ducatum Slesuicensem, Idq; longo tempore obseruatum fuit. Qua de causa Agapetus Papa Hamburgensi Ecclesiæ garatulatur, de gentium ad fidem Christianam conuersione, & omnia quæ à Prædecessoribus suis Gregorio, Nicolao, Sergio, & cæteris Pontificibus, Archiepiscopatu Brementi concessa sunt, ipse Episcopo Adaldago largitur & concedit. Et inter alia, ei ius ordinandi Episcopos sua vice, tam in Dania, quàm in aliis Septentrionis regionibus, Apostolica autoritate tribuit. (*Ad. c. 2. 2. Annal. fol. 106.*) Quamuis tandem aliquot annos post, beneficio Pontificis Romani, Ducatus Slesuicensis vnà cum Dania à Iurisdictione Hamburgensi exemptus sit, vt infra suo loco demonstrabimus. Haraldus autem Christianitatem, quam semel amplexus erat, in Regno suo latissimè propagauit, & constanter retinuit. Vnde Regnum suum sanctitate & iustitia confirmans, vltra mare in Nordmannos & Anglos suam dilatauit potentiam. *Ad. c. 15. 2.* Angliam etiam annos centum, post mortem Gudredi in Ditione & potestate Danorum permansisse refert, *Adam, 15. cap. libr. 2.* atq; eo tempore Haraldum Heringum Filium, cum exercitu in Angliam misisse, qui Insula subacta, tandem à Nortumbris proditus sit, & occisus.

C A P V T I X.

Otto vocat Marcum Frimus, dum colla repressit

Sclauis, mox Danum vicit & ipse ferum.

Quem, docet vt Vagriam, Slesuicum iussit adire

Cesar, fundarat nam tria templa pius.

A. C. 946.

ADALDAGVS itaque primus, in Ducatu Slesuicensi & Dania, Episcopos ordinauit & consecrauit.